

مجله اقتصادی

شماره‌های ۹ و ۱۰، آذر و دی ۱۳۹۵، صفحات ۱۵۰-۱۲۹

بررسی تطبیقی نظام بیمه‌بی‌کاری در ایران و کشورهای منتخب

زهره مدرسی عالم

کارشناس ارشد اقتصاد

z.modaresi@yahoo.com

آزاده داودی

دانشجوی دکتری علوم اقتصادی دانشگاه فردوسی مشهد

az.davodi@gmail.com

هدف از این تحقیق، بررسی تطبیقی نظام بیمه‌بی‌کاری در ایران و کشورهای منتخب جهت ارائه راهکارهایی برای بهبود نظام بیمه‌بی‌کاری کشور با توجه به تجربه برخی کشورها موفق جهان می‌باشد. بررسی بیمه‌بی‌کاری در کشورهای منتخب نشان می‌دهد، در غالب کشورهای توسعه یافته برنامه‌های مقرر بی‌کاری غالباً جنبه اجباری و همگانی دارد. تأمین مالی صندوق بیمه بیکاری غالباً به صورت مساوی بین کارگر و کارفرما تقسیم می‌شود و در بسیاری از موارد دولت‌ها برای افزایش مقرر بی‌کاری بارانه می‌پردازند. معمولاً مقرر درصدی از متوسط دستمزد در دوره اشتغال قبل از بی‌کاری است و برای محاسبه آن به جای احتساب درصد ثابتی از دستمزد بیشتر از سیستم طبقات مختلف دستمزدی استفاده می‌گردد. همچنین معمولاً سیستم‌های بیمه‌بی‌کاری یا توسط سازمان‌ها و وزارت‌خانه‌های دولتی و یا توسط نهادهایی که مدیران آنها نماینده فرد بیمه‌شده، کارفرمایان و دولت است، اداره می‌شوند. در ایران اولین قانون بیمه‌بی‌کاری از سال ۱۳۶۹ تدوین و اجرا شده است. صندوق بیمه‌بی‌کاری در ایران حدود ۷/۵ درصد از بی‌کاران را تحت پوشش قرار می‌دهد و مشکلات پیشی گرفتن مصارف از منابع در صندوق بیمه‌بی‌کاری وجود دارد. تأمین مالی صندوق بیمه‌بی‌کاری در ایران بر عهده کارفرما می‌باشد. علی‌رغم چالش‌های عملکردی صندوق بیمه‌بی‌کاری، اولین و آخرین قانون اجرایی آن مربوط به سال ۱۳۶۹ می‌باشد. بنابراین، اصلاح قانون بیمه‌بی‌کاری با هدف پوشش فراگیر و با حفظ انگیزه کار با توجه به چرخه‌های کسب و کار و نیز آموزش به افراد بی‌کار متناسب با نیازهای بازار جهت توانمندسازی نیروی کار برای احراز مشاغل، می‌تواند اتفاق مثبتی در جهت کاهش فقر و ایجاد عدالت در کشور محسوب شود.

واژگان کلیدی: بیمه اجتماعی، سیاست‌های حمایت از بی‌کاران، بیمه‌بی‌کاری، مقایسه تطبیقی ایران و جهان

۱. مقدمه^۱

در یک نظام جامع رفاه و تأمین اجتماعی، مجموعه‌ای از راهبردها، برنامه‌ها و فعالیت‌های جامعه برای حفظ سطح درآمد فرد یا خانواده مورد توجه قرار می‌گیرد و فرد و خانواده در برابر معضلات اقتصادی و اجتماعی ناشی از قطع یا کاهش درآمد تضمین می‌شوند. همچنین از طرفی تلاش به منظور حمایت مؤثر از نیروی کار، از ویژگی‌های اقتصادهای مدرن محسوب می‌شود (آزادی، ۱۳۹۱). در اصل ۴۳ و ۴۴ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران یکی از وظایف مهم دولت ایجاد رفاه اجتماعی است و بر لزوم جبران زیان بی‌کاری از سوی دولت اشاره شده است، که در راستای اجرای این امر، بیمه‌بی‌کاری به عنوان یک بیمه اجتماعی نقش پررنگی دارد. علاوه بر قانون اساسی، در سایر اسناد بالادستی کشور مبحث بیمه‌بی‌کاری در نظر گرفته شده است. با توجه به این موارد، پیوستن ایران به جمع ده‌ها کشور دارای نظام جامع بیمه‌بی‌کاری، قدمی بزرگ برای تکمیل سیستم جامع تأمین اجتماعی در کشور محسوب می‌شود. ایجاد ساختار جامع بیمه‌بی‌کاری روشی کارآمد برای پیشگیری پایدار از لغزش شهروندان به زیر خط فقر به حساب می‌آید به طوریکه مانع ورود بی‌کاران به زیر خط فقر مطلق می‌شود و بر افزایش قدرت چانه زنی شاغلینی که در آستانه خط فقر قرار دارند، از طریق مذاکره منصفانه با کارفرما بر سر میزان دستمزد و نیز نظم پرداخت آن تأثیر غیرمستقیم دارد. در مورد ایران، وجود ساختار جامع بیمه‌بی‌کاری، از اهمیت مضاعفی برخوردار است، زیرا در فقدان سندیکاهای فعال و مستقل، حمایت از حقوق نیروی کار فقط در چارچوب «قانون کار» متمرکز شده است که ناکارآمدی آن برای عامه کارشناسان اقتصاد محسوس است.

با توجه به تأکید صریح قوانین و اسناد بالادستی در کشور و الزام وجود سیستم بیمه‌بی‌کاری کارآمد در کشور، این سیاست مهم در بازار کار عملکرد مناسبی را نشان نمی‌دهد، به طوری که مطابق بر آمار در سال ۱۳۹۴ حدود ۱۹۸ هزار نفر بیمه بیکاری دریافت نموده‌اند و نسبت هزینه به درآمد صندوق بیمه‌بی‌کاری به تعادل نرسیده است که این امر نشان‌دهنده پوشش حدود ۷/۵ درصد بیکاران در مقابل ۲/۵ میلیون نفر بیکار در کشور و کسری صندوق بیمه بیکاری می‌باشد، همچنین از

^۱ این مقاله برگرفته از طرح تحقیقاتی با عنوان «بررسی تطبیقی نظام بیمه بیکاری در ایران و برخی کشورهای جهان و ارائه راهکارهایی برای آن با رویکردی تطبیقی» در معاونت امور اقتصادی - وزارت امور اقتصادی و دارایی می‌باشد.

سویی باید در نظر داشت در شرایطی که حدود دوسوم از بی کاران کشور را افراد جوان تشکیل می دهند و بخش بزرگی از شاغلین هم در مشاغل فعالیت دارند که قرارداد کار مربوطه به طور رسمی ثبت نشده است؛ بنابراین قانون بیمه بی کاری فعلی بخش اعظمی از بی کاران را پوشش نمی دهد، اصلاح در قانون بیمه بی کاری باهدف پوشش فراگیر با حفظ انگیزه کار با توجه به سیکل های کسب و کار و آموزش به افراد بی کار متناسب با نیازهای بازار جهت توانمندسازی نیروی کار جهت احراز مشاغل می تواند اتفاق مثبتی در جهت کاهش فقر و ایجاد عدالت در کشور محسوب شود (صالحی اصفهانی، ۱۳۹۰).

ازاین رو، با عنایت به اهمیت حمایت اجتماعی بر اساس آموزه های اسلامی و ماهیت انقلاب اسلامی ایران و ضرورت ایجاد سازوکارهای نهادی و قانونی بیمه بی کاری در ایران و با توجه به شرایط پیش روی بازار کار ایران، بررسی نقش کارکردی نظام بیمه بی کاری و ارائه پیشنهاداتی در جهت توزیع صحیح منابع بین جامعه به گونه ای تدوین شود که با رویکرد سخاوتمندانه بیمه بی کاری به کاهش نرخ مشارکت اقتصادی منجر نشود و در مقابل تعداد بیشتری از بی کاران بتوانند از این حمایت ها بهره مند باشند تا سیستم بی کاری کارا ترسیم گردد، در کشور ضرورت دارد. با توجه به اینکه کشورهای زیادی سابقه طولانی در اجرای برنامه های بیمه بی کاری دارند، استفاده از نقاط قوت و ضعف تجربیات این کشورها، می تواند به ما کمک کند تا یک نظام بیمه بی کاری کارآمد با ساختاری منطبق بر ویژگی های بومی جامعه ایران طراحی گردد. بنابراین در این تحقیق سعی شده است با عنایت به اهمیت و ضرورت ایجاد بیمه بی کاری کارآمد در ایران تجربیات کشورهای در این زمینه بررسی شود و هدف جستجوی راهکارهایی برای بهبود نظام بیمه بی کاری کشور با توجه به تجربه برخی کشورها موفق جهان است.

این مقاله در ۵ بخش تدوین شده است. پس از مقدمه در بخش دوم سابقه بیمه بی کاری در ایران و جهان به اختصار بیان می گردد. سپس سابقه پژوهش در خصوص بیمه بی کاری در ایران آورده شده و در ادامه، مقایسه تطبیقی بیمه بی کاری در ایران و کشورهای منتخب بیان می گردد. در بخش پایانی، نتیجه گیری و جمع بندی با توجه به نتایج بررسی تطبیقی بیمه بی کاری در ایران و جهان و راهکارهای مناسب در خصوص طراحی بیمه بی کاری در ایران ارائه می شود.

۲. سابقه بیمه‌بی‌کاری در ایران و جهان

بیمه‌بی‌کاری از جمله حمایت‌های اجتماعی است که از اوایل قرن گذشته گسترش یافته و امروزه در ۶۵ کشور جهان به ویژه کشورهای پیشرفته در حال اجرا است. در این بخش به بررسی تاریخچه اجمالی بیمه‌بی‌کاری در جهان و ایران و وضعیت صندوق بیمه‌بی‌کاری در ایران پرداخته می‌شود.

۲-۱. بیمه‌بی‌کاری در جهان

بیمه‌بی‌کاری با پیشرفت اقتصاد صنعتی و تکمیل حمایت‌های تأمین اجتماعی برای اولین بار در قرن بیستم و در کشورهای اروپایی آغاز و سپس در آمریکا و استرالیا به اجرا درآمد. هدف اصلی تلاش دولت‌ها، برای تأمین درآمد از دست رفته نیروی کار بود که به دلیل غیرارادی و غیرداوطلبانه و به صورت موقت از دستیابی به شغل محروم می‌گردند. تعداد کشورهایی که تا سال ۱۹۶۰ میلادی دارای بیمه‌بی‌کاری بودند، انگشت‌شمار بود. در طول جنگ جهانی دوم تقریباً کلیه کشورها بیمه‌بی‌کاری را متوقف نمودند و بعد از جنگ با تغییراتی مجدداً آن را برقرار نمودند. تا سال ۱۹۹۹ حدود ۶۲ کشور دارای بیمه‌بی‌کاری بوده و اکثراً با مقرراتی مانند اجباری بودن بیمه‌بی‌کاری، شرایط برقراری مقرری، افراد تحت پوشش، شیوه تأمین مالی و کوتاه بودن زمان پرداخت با ضوابط کم و بیش یکسان عمل می‌کرده‌اند. در کلیه این کشورها، منابع صندوق، از پرداختی‌های کارفرمایان (عنوان رکن اصلی) و همچنین کارگران تشکیل می‌شود و از کمک‌های دولت نیز به عنوان تأمین‌کننده کسری منابع استفاده می‌گردد. در قاره آسیا اولین قوانین بیمه‌بی‌کاری از سال ۱۹۵۰ به بعد، در کشورهای ژاپن و کره جنوبی شکل گرفت.

با تکامل روند بیمه‌بی‌کاری، سیستم‌های مختلفی در جهان شکل گرفت که می‌توان آن را به چهار نوع کلی تقسیم‌بندی نمود:

۱. بیمه بیکاری اجباری: سیستم‌های بیمه بیکاری غالباً اجباری هستند. در این سیستم افراد شاغل یا کارفرمایان آن‌ها درصدی از دستمزد را به عنوان حق بیمه بیکاری پرداخت می‌کنند. تعیین نحوه پوشش حمایت‌های بیمه بیکاری و استفاده از مزایای آن بر عهده قانون‌گذار است.
۲. بیمه بیکاری اختیاری: در این سیستم بیمه‌بی‌کاری، افراد به صورت داوطلبانه و بر اساس ضوابط صندوق‌های بیمه خصوصی بیمه می‌شوند و نقش دولت در این نوع بیمه‌ها بیشتر ارشادی است.

۳. بیمه بیکاری به عنوان مساعدت های اجتماعی: اساساً این گونه طرح ها به عنوان طرح های غیربیمه ای نیز مصطلح می باشند. هدف از این سیستم تأمین وضعیت معیشتی خانوارها است که توسط دولت تأمین می گردد (کانادا، چین، فرانسه، فنلاند، آلمان و ...).

۴. بیمه بیکاری مقطوع: یک مبلغ مقطوع به فرد بیکار تحت عنوان غرامت جدایی از بازار کار که غالباً از سمت کارفرما تأمین می گردد، پرداخت می شود (پاکستان، هند، ترکیه، عراق و ...). لازم به ذکر است، تفاوت اساسی در هر یک از سیستم های فوق در نحوه تأمین منابع مالی آنها است. در بیمه بی کاری اجباری، دولت ها دارای نقش دخالتی قوی تری نسبت به بیمه بی کاری اختیاری هستند و منابع مالی توسط ترکیب کارگر، کارفرما و دولت تأمین می گردد. در بیمه اختیاری، کارگر و کارفرما نقش اساسی در تأمین منابع دارند و حتی نقش نیروی کار بیش از نقش کارفرمایان است و دولت بیشتر نقش ارشادی دارد. در نوع سوم، دولت نقش اصلی را در تأمین منابع مالی دارد و کارگران و کارفرمایان نقش چندانی ندارد و اساساً جنبه حمایتی دارد.

۲-۲. بیمه بی کاری در ایران

در ایران اولین اقدام جهت حمایت از بی کاران، در سال ۱۳۲۵ هم زمان با اجرای تدریجی قانون بیمه های کارگری و تأسیس صندوق تعاون به منظور حمایت های ازدواج، عائله مندی، بی کاری، از کارافتادگی و ... با دریافت ۳ درصد دستمزد (۱ درصد سهم بیمه شده و ۲ درصد سهم کارفرما) و ارائه کمک هایی به کارگران کارگاه های مربوطه بوده است.

در سال ۱۳۳۱ لایحه قانونی بیمه های اجتماعی کارگران به تصویب رسید و حمایت در مقابل بی کاری یکی از اهداف صندوق مذکور شناخته شد. به استناد ماده (۷۹) این قانون، سازمان بیمه های اجتماعی کارگران مکلف به تشکیل صندوقی به نام صندوق کمک به بی کاران گردید. قانون فوق در سال ۱۳۳۴ اصلاح و حمایت بی کاری از آن حذف گردید. در قانون بیمه های تأمین اجتماعی ذکر از بیمه بی کاری به میان نیامد تا سال ۱۳۵۴ که قانون تأمین اجتماعی به تصویب رسید. هم زمان تدوین قانون بیمه بی کاری مورد توجه قرار گرفت. در سال ۱۳۶۶ به دلیل شرایط اقتصادی کشور و رشد بی کاری ناشی از تعطیلی واحدها و مشکلات اقتصادی ناشی از جنگ و رکود، قانون بیمه بی کاری برای مدت ۳ سال به صورت آزمایشی اجرا و در سال ۱۳۶۹ به صورت دائمی درآمد.

در سال ۱۳۹۰، قانون بیمه‌بی‌کاری در مجلس بررسی گردید و مصوب شد که در سال ۱۳۹۱ به میزان ۲۰ درصد بی‌کاران و تا سال ۱۳۹۳ همه بی‌کاران تحت پوشش بیمه‌بی‌کاری قرار گیرند، اما در ادامه به علت مخالفت شورای نگهبان از دستور کار خارج شد. بنابراین، به‌طور کلی می‌توان بیان کرد که در نظام حقوقی کشور، حمایت از بی‌کاری صرفاً در قالب نظام بیمه‌ای (با تصویب قانون بیمه‌بی‌کاری در سال ۱۳۶۹) صورت گرفته است. در واقع، نظام حمایتی از افراد بی‌کار (غیربیمه‌ای)؛ مانند آنچه در برخی کشورها برای حمایت افراد بی‌کار وجود دارد، در نظام حقوقی ایران پیش‌بینی نشده است. از این رو، افراد بی‌کاری که قبلاً شاغل نبوده و یا از شمول قانون بیمه‌بی‌کاری خارج هستند، صرفاً در صورت دارا بودن شرایط لازم از طریق نهادهای حمایتی پیش‌بینی شده (کمیته امداد، سازمان بهزیستی و ...) می‌توانند مورد حمایت قرار گیرند.

۲-۱-۲. قانون بیمه‌بی‌کاری در ایران

قانون بیمه‌بی‌کاری که در سال ۱۳۶۹ به تصویب مجلس شورای اسلامی رسیده است و در حال حاضر اجرا می‌گردد به اختصار در محورهای ذیل قابل ذکر است:

- افراد تحت پوشش: کلیه مشمولین قانون تأمین اجتماعی که تابع قانون کار و کار کشاورزی هستند (به استثناء صاحبان حرف و مشاغل آزاد و بیمه شدگان اختیاری، بازنشستگان و از کار افتادگان کلی و اتباع خارجی).
- شرایط احراز دریافت مقرری: فرد بایستی در هنگام وقوع بی‌کاری حداقل سابقه پرداخت حق بیمه به مدت ۶ ماه را داشته باشد. (ماده ۶)
- منابع صندوق: ۳درصد از فهرست حقوق و مزایای افراد بیمه مشمول قانون کار و تأمین اجتماعی که توسط کارفرما تأمین و پرداخت می‌شود. (ماده ۵)
- میزان مقرری: میزان مقرری روزانه بیمه شده بی‌کار معادل ۵۵ درصد متوسط مزد یا حقوق یا کارمزد روزانه بیمه شده می‌باشد. (بند پ ماده ۷)
- مدت پرداخت مقرری: مجموع زمان پرداخت مقرری بر اساس ماده (۷) قانون بیمه‌بی‌کاری برای مجردین حداکثر ۳۶ ماه و برای افراد متأهل حداکثر ۵۰ ماه و بر اساس سابقه پرداخت حق بیمه متفاوت است.

۲-۳. وضعیت صندوق بیمه‌بی‌کاری

مروری اجمالی بر عملکرد بیمه‌بی‌کاری در طی سال‌های (۹۴-۱۳۶۰) در جدول (۱) آمده است. عملکرد صندوق بیمه‌بی‌کاری در زمینه منابع، مصارف و میزان پوشش نشان می‌دهد که در ایران رویکرد حمایتی بیمه‌بی‌کاری و تعهدات وسیع از حیث شرایط احراز، میزان و طول مدت مقرری و تدوین قانون بدون توجه به وضعیت آتی اقتصاد کشور و بازار کار، چالش‌هایی را در این حوزه ایجاد نموده است. به طوری که صندوق را در سال‌های متمادی با بحران منابع مالی مواجهه نموده (مصارف صندوق بر منابع صندوق از سال ۱۳۸۱ به بعد پیشی گرفته) و این در حالی است که منابع حمایت از بی‌کاران به بخش کمی از بی‌کاران (حدود ۷/۵ درصد از کل بی‌کاران در کشور) اختصاص می‌یابد.

جدول ۱. عملکرد صندوق بیمه‌بی‌کاری از سال (۹۴-۱۳۸۰)

سال	تعداد بیمه‌بی‌کاری (نفر)	منابع (میلیون ریال)	هزینه (میلیون ریال)	درصد هزینه به درآمد بیمه‌بی‌کار	متوسط پرداختی بابت بیمه‌بی‌کاری (ریال)
۱۳۸۰	۹۲۹۹۴	۹۳۳۱۴۹	۸۹۳۶۸۱	۹۵/۸	۸۰۰۸۴۱
۱۳۸۱	۱۱۶۲۶۸	۱۲۱۲۵۰۴	۱۱۱۹۹۸۸	۹۲/۴	۸۰۲۷۳۴
۱۳۸۲	۱۱۶۲۶۸	۱۷۹۶۷۵۴	۱۹۷۵۲۸۳	۱۰۹/۹	۱۴۱۵۷۵۴
۱۳۸۳	۱۳۳۵۵۲	۲۳۴۹۳۴۶	۲۵۸۰۷۸۶	۱۰۹/۹	۱۶۱۰۳۵۰
۱۳۸۴	۱۲۳۰۲۸	۲۷۵۴۲۲۴	۲۸۸۵۲۹۲	۱۰۴/۸	۱۹۵۴۳۶۰
۱۳۸۵	۱۵۰۱۸۴	۳۵۸۶۵۴۰	۳۸۸۵۸۷۷	۱۰۸/۴	۲۱۵۶۱۷۶
۱۳۸۶	۱۴۹۹۱۴	۴۴۲۸۶۷۴	۴۸۸۰۱۳۲	۱۱۰/۲	۲۷۳۰۹۵۷
۱۳۸۷	۱۳۷۱۷۹	۵۳۰۵۹۹۳	۵۸۲۲۹۸۵	۱۰۹/۷	۳۵۲۷۳۴۰
۱۳۸۸	۱۶۶۶۲۹	۶۶۱۷۱۱۴	۷۸۰۰۸۶۰	۱۱۷/۹	۳۹۰۱۳۱۲
۱۳۸۹	۱۶۱۵۴۹	۸۶۲۰۵۳۷	۹۵۲۲۷۰۸	۱۱۰/۵	۴۹۱۲۱۸۸
۱۳۹۰	۱۷۴۶۴۴	۱۰۶۰۸۲۹۵	۱۱۴۷۵۶۶۰	۱۰۸/۲	۵۴۷۵۸۳۹
۱۳۹۱	۱۹۲۱۱۳	۱۲۸۱۰۵۱۸	۱۴۲۶۹۳۹۴	۱۱۱/۴	۶۱۸۹۶۷۰
۱۳۹۲	۱۷۵۰۴۵	۱۶۴۳۱۸۲۰	۱۷۶۳۶۱۴۵	۱۰۷/۳	۸۳۹۶۰۰۵
۱۳۹۳*	۱۷۹۰۵۸	۲۲۴۰۳۴۵۱	۱۹۹۸۸۵۰۱	--	۸۷۰۹۸۷۶
۱۳۹۴	۱۹۸۹۵۳	۲۸۴۳۱۳۵۷	۲۵۶۴۱۸۴۷	--	۹۸۷۴۶۳۸۳

ماخذ: دفتر آمار و محاسبات اقتصادی و اجتماعی سازمان تأمین اجتماعی

اطلاعات و آمار منابع و مصارف در سال ۱۳۹۳ و ۱۳۹۴ اولیه بوده و علت آن است که از سال ۱۳۹۲ به بعد سعی شده است اطلاعات به صورت متمرکز بر اساس اطلاعات استانی انجام پذیرد و در این خصوص تایید تجمیع صورت پذیرفته است.

۳. مروری بر مطالعات انجام شده

مطالعات انجام گرفته در خصوص بیمه‌بی‌کاری که تاکنون در ایران غالباً بر مطالعات تطبیقی و دیدگاه‌های کلی تمرکز داشته است به شرح ذیل می‌باشند:

- در مقاله‌ای تحت عنوان «ظرفیت‌ها و دغدغه‌های حمایت اجتماعی در ایران بیمه‌بی‌کاری نگاهی به اجرای مقاله نامه‌های ۱۰۲ و ۱۶۸ سازمان بین‌المللی کار» بیمه‌بی‌کاری در ایران برغم اجرای فراتر از استانداردها و حداقل‌های مقرر در مقاله نامه‌های شماره ۱۰۲ و ۱۶۸ سازمان بین‌المللی کار، در مواردی از حداقل استانداردهای مقرر در مقاله نامه‌های اشاره شده پایین‌تر است. نحوه تأمین مالی صندوق بیمه‌بی‌کاری، دوگانگی دستگاه‌های اجرایی سازمان‌های تأمین اجتماعی و اداره کار در اجرای قانون بیمه‌بی‌کاری، عدم تعریف بی‌کاری غیرارادی و دوره انتظار مطابق مقاله نامه ۱۰۲، عدم حمایت از کلیه کارگران بی‌کار شده، تعریف سلیقه‌ای از اشتغال پنهان مقرر بگیران، افزایش طول زمان رسیدگی و تعیین تکلیف پرونده‌های متقاضیان، ترجیح نگاه مالی بر نگاه حمایتی سازمان تأمین اجتماعی، تفسیر غیرواقعی و ناصحیح از تبصره ماده ۷ قانون بیمه‌بی‌کاری و پرداخت مقرر به افراد دارای ۵۵ سال سن تا زمان بازنشستگی از مهمترین موارد متفاوت با مفاد این دو مقاله نامه است. لذا با توجه به نکات فوق و اصلاح آنها، می‌توان به چشم انداز بیمه‌بی‌کاری به عنوان یکی از حمایت‌های اجتماعی در کمک به کارگران بی‌کار شده و نیازمند حمایت، بیش‌ازپیش امیدوار بود. (اجاقلو و ایازی، ۱۳۹۴)

- در مقاله‌ای با موضوع «چالش‌های برنامه رفاهی بیمه‌بیکاری در ایران» برنامه رفاهی بیمه‌بی‌کاری در ایران به صورت کیفی ارزیابی شده است. در این پژوهش از سه نوع ارزیابی نیازمحور، فرایندمحور و پیامدمحور استفاده گردیده است. در این راستا با استفاده از روش تحقیق کیفی و تکنیک مصاحبه با مقرر بگیران و نیز کارشناسان بیمه‌بی‌کاری در دو مجموعه وزارت کار و سازمان تأمین اجتماعی پرداخته شده است. در ارزیابی نیازمحور نشان می‌دهد که میزان مقرر بپرداختی به بی‌کاران که اکثریت آنان از قشر کارگر با درآمدی حداقلی هستند، با نیازهای آنان

تناسبی ندارد. ارزیابی فرایندمحور نشان می‌دهد که نگرش سیستمی و کل‌گرایی بر مراحل اجرای برنامه بیمه‌بی‌کاری حاکم نیست. ارزیابی پیامدمحور نشان می‌دهد فرهنگ وابستگی رفاهی به مزایا ایجاد شده است. (تاج‌زینی، شیرآبادی، ۱۳۹۴).

- در مقاله‌ای که تحت عنوان «بررسی عوامل موثر بر بهینه‌سازی بیمه‌بی‌کاری در سازمان تأمین اجتماعی (استان زنجان)» انجام شده است، با استفاده از روش‌های آمار توصیفی و استنباطی از طریق پرسشنامه این نتیجه حاصل گردیده است که اولویت عوامل اصلاح قانون بیمه‌بی‌کاری، سیاست‌ها و تصمیمات مدیران، قوانین و مصوبات مجلس، وضعیت اشتغال، مهارت‌آموزی و آموزش‌های فنی حرفه‌ای بر بهینه‌سازی بیمه‌بی‌کاری مؤثر می‌باشند (ابراهیم‌خانی، ۱۳۹۴).

- در پایان نامه «نقش قانون بیمه‌بی‌کاری را در عدالت اجتماعی» نتایج بیان می‌دارد که بی‌کاری را می‌توان مهمترین عامل فقر و شکاف طبقاتی در جامعه دانست که پیامدهای منفی برای شخص بی‌کار و اجتماع به بار می‌آورد. از این‌رو، عدالت اجتماعی اقتضا می‌کند که دولت با دخالت خود از آثار نامطلوب آن بر فرد و اجتماع بکاهد. راهکار دولت‌ها برای تحقق عدالت اجتماعی نظام رفاه و تأمین اجتماعی می‌باشد. راهبردهای این نظام در جهت مقابله با بی‌کاری، راهکار بیمه‌ای و کمک می‌باشد. راهکار بیمه‌ای مخصوص کسانی است که شاغل و حق بیمه لازم را پرداخته باشند و منابع آن توسط کارگر و کارفرما تأمین می‌شود. راهکار کمک به منظور حمایت از اشخاص که از شمول نظام بیمه‌ای خارج هستند، منابعی است که توسط دولت تأمین می‌شود. میزان پرداخت مزایا با توجه به سطح نیاز شخص تعیین می‌شود. در نظام حقوقی کشورمان حمایت از بی‌کاری صرفاً در قالب نظام بیمه‌ای صورت گرفته است. در واقع نظام حمایتی بی‌کاری (غیر بیمه‌ای)؛ مانند آنچه در کشورهای دیگر برای حمایت از بی‌کاری وجود دارد، در نظام حقوق کشورمان پیش‌بینی نشده است. از این‌رو، افراد بی‌کاری که شاغل نبوده و یا از شمول قانون بیمه‌بی‌کاری خارج هستند، صرفاً در صورت دارا بودن شرایط لازم از طریق نهادهای حمایتی پیش‌بینی شده (کمیته امداد، سازمان بهزیستی) می‌توانند مورد حمایت قرار گیرند (بادینی و برانی، ۱۳۸۹).

در تحقیقی با عنوان «نقش بیمه‌های عمر در افزایش رفاه و عدالت اجتماعی» بیان داشته‌اند: «نیاز به امنیت و اطمینان از تأمین آتیه از جمله غرایز فطری انسان است که در جریان رشد و تکامل

زندگی انسان موجب حفظ آزادگی و اصالت او می شود و استقرار قسط و عدالت را در جامعه ممکن می سازد. میان عدالت و نیازمندی های انسان رابطه مستقیمی وجود دارد و نیازمندی ها ترکیبی از عناصر اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و سیاسی است. عدالت زمانی ایجاد می شود که فرصت رفع نیازمندی های افراد جامعه فراهم شود و بیمه ها یکی از شاخص های شناخته شده برای سنجش میزان تأمین رفاه جامعه از لحاظ توسعه اقتصادی و انسانی است» (رشنوادی و دهنوی، ۱۳۸۷).

در تحقیقی با عنوان «بررسی تطبیقی سیستم های حمایتی بی کاران در کشورهای جهان» با بررسی بیمه بی کاری در ۶۳ کشور جهان و ایران بیان شده است: «عدم شفافیت در افراد تحت پوشش در قانون، عدم اعمال مدیریت واحد بر نحوه اجرای قانون بیمه بی کاری، پرداخت یک جانبه منابع بیمه بی کاری از سوی کارفرما مشکلات اجرایی، مالی و قانونی بیمه بی کاری ایران است» (معاونت روابط کار، ۱۳۸۳).

در طرح پژوهشی «مطالعه تطبیقی بیمه بی کاری و حمایت از بی کاران در ایران و سایر کشورها» بیمه بی کاری در ایران و کشورهای اروپایی بررسی شده است که در نتایج بیان می دارد قانون بیمه بی کاری ایران در سابقه پرداخت حق بیمه، مدت انتظار برای دریافت مقرری بیمه بی کاری، میزان مقرری بیمه بی کاری، طول مدت پرداخت بیمه بی کاری و پوشش مشاغل پاره وقت و فصلی امتیازات زیادی برای بیمه شدگان در نظر گرفته شده است. در مقابل تأمین مالی بار مالی بر دوش کارفرما است در حالی که در اغلب کشورها توسط، کارگر، کارفرما و دولت تأمین می گردد. بیمه بی کاری در ایران در سه حوزه اجرایی، مالی و قانونی چالش هایی دارد که این مجموعه عوامل باعث شده است پوشش اجرایی بر خلاف سایر کشورهای مورد مطالعه بسیار ناچیز باشد. (هاشمی، ۱۳۷۸)

- در طرح پژوهشی تحت عنوان «بررسی وضعیت صندوق بیمه بی کاری در ایران»، شانزده کشور (۱۲ کشور صنعتی و ۴ کشور در حال توسعه) از نظر بیمه بی کاری مورد مطالعه قرار گرفته و از نظر پارامترهای مختلف نظیر مدت پرداخت مقرری، میزان مقرری بیمه بی کاری، کمک دولت به صندوق، سیستم تأمین منابع مالی و محاسبات بیمه ای و مشارکت بیمه کنندگان و کارفرمایان در طرح و ... با مقررات بیمه بی کاری در ایران مقایسه گردیده است. در بخش های دیگر این طرح وضعیت صندوق بیمه بی کاری از نظر برنامه ریزی و کنترل، تشکیلات و سازمان، ارتباطات بین عاملین اجرا (وزارت کار و سازمان تأمین اجتماعی) چگونگی مقابله با بیمه بی کاری در هنگام

بحران اقتصادی، چگونگی حمایت‌های غیرمادی از بی‌کاران، بی‌کاری و اشتغال و... بررسی شده‌است. نتیجه بیان می‌دارد صندوق بیمه‌بی‌کاری دارای تشکیلات و سازمان مناسبی نبوده و برای کنترل و نظارت مالی و غیرمالی و سایر فعالیت‌های آن سیستمی وجود ندارد. بنابراین، لازم است ضمن رفع مشکلات فوق، شیوه تأمین منابع مالی و نحوه مشارکت بیمه‌شدگان و دولت در تأمین منابع مالی تغییر نماید (موسسه عالی پژوهش تأمین اجتماعی، ۱۳۷۳).

۴. مقایسه تطبیقی بیمه‌بی‌کاری در ایران و جهان

با توجه به سابقه بیمه بیکاری در کشورهای مختلف جهان، در این بخش مقایسه تطبیقی با کشورهای منتخب آسیایی (آذربایجان، بحرین، تایلند، ترکیه و چین)، اقیانوسیه (استرالیا و نیوزیلند)، اروپایی (بلژیک، فرانسه، سوئد، نروژ و ایتالیا)، آمریکایی (آرژانتین، کانادا و برزیل، ایالات متحده آمریکا) و آفریقایی (الجزایر و آفریقای جنوبی) جهت بررسی و جمع‌بندی چارچوب قانونی، نحوه تأمین مالی صندوق‌های بیمه بیکاری صورت پذیرفته است که در جدول (۲) آورده شده است.

جدول ۲. مقایسه تطبیقی بیمه بیکاری در کشورهای منتخب

نام کشور	پرداخت حق بیمه توسط بیمه شده	پرداخت حق بیمه توسط کارفرما	کمک‌های دولت	مقرری پرداختی درصدی از حقوق سالانه	مدت زمان پرداخت مقرری	سازمان متولی
ایران	۳٪ لیست حقوق و دستمزد			۵۵٪ در آمد متوسط تا ۸۰ درصد متوسط درآمد به شرطی که از حداقل دستمزد کمتر نباشد	مجردین ۳۶ ماه متاهلین ۵۰ ماهه	وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی
آذربایجان	۲٪	۲۷٪	در صورت لزوم تمام هزینه‌ها پرداخت می‌گردد	۷۰٪	۲۶ هفته در ۱۲ ماهه	وزارت کار و حمایت اجتماعی ^۰ دفتر خدمات اشتغال دولتی
تایلند	۰.۵٪	۵.۰٪	۰.۲۵٪	۳۰-۵۰٪	۹۰ تا ۱۸۰ روز	وزارت کار و دفاتر تأمین اجتماعی
بحرین	۰.۱٪	۰.۱٪	۰.۱٪	۶۰٪	۶ ماه	وزارت کار و دفاتر تأمین اجتماعی

نام کشور	پرداخت حق بیمه توسط بیمه شده	پرداخت حق بیمه توسط کارفرما	کمک های دولت	مقرری پرداختی درصدی از حقوق سالانه	مدت زمان پرداخت مقرری	سازمان متولی	مجموعه
چین	٪۱	٪۲	٪۹۷	بیشتر از مقرری کمک های عمومی و کمتر از حداقا حقوق و دستمزد ماهانه	۱ سال برای پوشش کمتر از ۵ سال ۱/۵ سال برای پوشش بالای ۵ سال ۲ سال برای پوشش بالای ۱۰ سال	وزارت منابع انسانی و امنیت اجتماعی	
	---	به ازای هر سال خدمت ۳۰ روز حقوق	---		وزارت کار و تأمین اجتماعی و موسسه اشتغال نیروی انسانی		
کشورهای اقیانوسیه	استرالیا	۰	۰	۱۰۰	٪۶۰	دپارتمان خانواده و خدمات جامعه	
	نیوزیلند	۰	۰	۱۰۰	۱۰ هفته	وزارت توسعه اجتماعی	
کشورهای اروپایی	بلژیک	٪۰.۸۷	٪۱.۴۶	پوشش کامل برای کسری دارد	٪۶۰	بین ۳۱۲ تا ۶۲۴ روز وزارت کار و اداره ملی تامین اجتماعی	
	ایتالیا	۰	٪۰.۳-۲/۲	هزینه های اجرا و بارانه کارگران بخش کشاورزی	٪۰.۴۵-۱۰۰	۳-۴۸ ماه وزارت کار و رفاه اجتماعی و وزارت امور اقتصاد و دارایی	
	سوئد	٪۷	---	تامین کسری از طریق پرداخت درصدی از لیست حقوق و دستمزد	٪۸۰	۳۰۰ روز اداره بیمه بیکاری	
	فرانسه	٪۲	٪۰.۳/۶ لیست حقوق و دستمزد	هزینه های مساعدتهای احتمالی	٪۰.۵۷/۴-۷۵	۳۰-۴ ماه سازمان بیمه بیکاری	
	نروژ	٪۷/۸	٪۰.۱۴/۱ لیست حقوق و دستمزد	تامین کسری صندوق	٪۷۵	۸۷-۱۵۶ هفته وزارت کار و شهرداری	

نام کشور	پرداخت حق بیمه توسط بیمه شده	پرداخت حق بیمه توسط کارفرما	کمک‌های دولت	مقرری پرداختی درصدی از حقوق سالانه	مدت زمان پرداخت مقرری	سازمان متولی
کشورهای آمریکایی	آرژانتین	۰	۱/۵ درصد از لیست حقوق و دستنزد	۵۰٪ متوسط شش ماه آخر		وزارت کار و تامین اجتماعی و اداره تامین اجتماعی ملی
	برزیل	۰	۰	۵۰٪ متوسط سه ماه آخر	۱۶ ماه	صندوق‌های کمک‌های کارگری
	کانادا	۲/۱۰٪	۲/۹۴٪	۰	۴۵ هفته	اداره توسعه منابع انسانی، موسسه درآمد و عولرض کمرگی
	ایالات متحده آمریکا	تا ۱۰ درصد لیست حقوق	استفاده از مایالت‌ها	۵۰ درصد	۱۳-۲۶ هفته	دپارتمان نیروی کار آژانس های تامین اشتغال
کشورهای آفریقایی	الجزایر	۱.۵٪	۰.۱٪	کمکی ندارد	۴ مرحله حداقل و حداکثر ۱۰۰-۵۰٪	۳۶ ماه
	آفریقای جنوبی	۱٪	۱٪	۲۵٪ کل حق بیمه کارگر و کارفرما	۳۰/۷۸-۵۸/۶۴ درصد	۲۶ هفته اداره کل نظارت

مأخذ: یافته‌های تحقیق

جمع بندی مقایسه تطبیقی بیمه بی کاری در ایران و جهان به شرح ذیل است:

- سابقه بیمه بی کاری: در بسیاری از کشورهای توسعه یافته مقرری به کسانی پرداخت می شود که بتوانند شرایط احراز را از حیث دارایی و درآمد کسب نمایند. در این برنامه پرداخت‌ها بر اساس شرایط بیمه شده و بر اساس ضوابط و جداول خاصی صورت می گیرد.

۴-۱. میزان پوشش بیمه بی کاری

بخش عمده‌ای از برنامه‌های اجباری مقرری بی کاری به گونه‌ای طراحی شده است که اکثریت افراد شاغل بدون توجه به اینکه در چه صنعتی شاغل هستند تحت پوشش قرار می گیرند. در بعضی از کشورها هم برنامه‌های خاص بی کاری فصلی مانند کارگران شاغل در بخش ساختمان و صیادی

وجود دارد. همچنین طرح‌های غیر بیمه‌ای جهت حمایت از بی‌کاران با هدف تأمین وضعیت معیشتی خانوارها توسط دولت تأمین می‌گردد.

در ایران برنامه‌های حمایت از بی‌کاران صرفاً در قالب حمایت‌های بیمه‌ای برای کلیه مشمولین قانون تأمین اجتماعی که تابع قانون کار و کار کشاورزی هستند که غیرارادی بی‌کار شده‌اند، تعریف شده است.

۴-۲. منابع تأمین صندوق بیمه‌بی‌کاری

در اغلب کشورها برنامه حمایت از بی‌کاران به گونه‌ای تعریف می‌گردد که کارگر، کارفرما و دولت در آن دخیل می‌باشند. بنابراین، رویکرد سه‌جانبه‌گرایی «کارگر، کارفرما، دولت» در نظر گرفته می‌شود.

در کشور ما حق بیمه پرداختی بابت بی‌کاری صرفاً از سوی کارفرما پرداخت می‌شود. کارگر و دولت نیز هیچ‌وجهی را نمی‌پردازند.

۴-۳. شرایط احراز بیمه‌بی‌کاری

در اغلب کشورها، کسی که حائز شرایط دریافت مقرری بی‌کاری باشد، بایستی به صورت غیرارادی بیکار شده و حداقل دوره زمانی پرداخت حق بیمه را طی کرده باشد. در اغلب کشورها مدت‌زمان لازم برای تأمین شرایط احراز، ۶ ماه اشتغال در یک سال قبل از وقوع بی‌کاری است. تقریباً در تمامی برنامه‌های بی‌کاری لازم است که فرد متقاضی قادر و مایل به انجام کار باشد؛ بنابراین، در صورتی که فرد متقاضی قادر به انجام کار نباشد و یا به هر دلیلی پیشنهاد شغلی را قبول نکند، به وی مقرری بی‌کاری پرداخت نمی‌گردد.

معمولاً فرد بی‌کار بایستی در یک دفتر اشتغال و کاریابی ثبت‌نام کرده باشد و تا مادامی که کاری مناسب برای وی پیدا نشده و مقرری را دریافت می‌کند، باید وضعیت خود را به این دفتر گزارش نماید. همچنین در مواردی که فرد به دلیل سوء رفتار اخراج شده باشد و یا در اعتصابات کارگری شرکت نموده باشد و این مسئله به تعطیلی واحد اقتصادی مربوطه منجر گردد، به وی مقرری پرداخت نمی‌شود.

در ایران بر طبق قانون بیمه بیکاری، فردی مستحق دریافت مقرری بی‌کاری است که حداقل ۶ ماه سابقه پرداخت حق بیمه را داشته باشد، ضمناً بدون میل و اراده بی‌کار شده باشد. تشخیص این

امر مطابق ماده ۸ آئین‌نامه اجرایی قانون بیمه‌بی‌کاری به عهده واحدهای کار و امور اجتماعی است. لیکن در متن قانون هیچ تصریحی از باب عدم احراز شرایط به خاطر سوء رفتار و یا شرکت در اعتصابات کاری نشده است. همین امر باعث شده عده‌ای با سوءاستفاده از قانون، ضمن عدم رعایت آئین‌نامه‌های انضباطی کارگاه‌ها، دلیل بی‌کاری را خارج از میل و اراده خود قلمداد کرده تا به جرگه مقرری‌بگیران بپیوندند.

۴-۴. میزان و مدت مقرری بیمه‌بی‌کاری

در غالب کشورهای مقرری بی‌کاری غالباً به میزان درصدی از متوسط دستمزد در دوره اشتغال قبل از بی‌کاری تعیین می‌گردد و برای محاسبه آن به‌جای احتساب درصد ثابتی از دستمزد، بیشتر از سیستم طبقات مختلف دستمزدی استفاده می‌شود. نرخ پایه مقرری بیمه‌بی‌کاری معمولاً ۴۰ تا ۷۵ درصد متوسط درآمد قبلی فرد بی‌کاران است و مقرری از یک سقف خاص تجاوز نمی‌نماید. علاوه بر آن، در بعضی از کشورها به مقرری افراد برای تأمین مخارج افراد تحت تکفل اضافه می‌شود. همچنین مقرری در طول زمان روندی کاهنده دارد.

مدت زمان پرداخت مقرری در کشورهای مختلف محدود می‌باشد. به عنوان مثال، در برخی از کشورهای آسیایی مدت زمان محدود ۸ تا ۳۶ هفته، کشورهای OECD و آمریکای لاتین معمولاً ۳ تا ۱۲ ماه و در کشورهای اروپایی شش ماه تا حداکثر ۲۴ ماه و در آفریقا ۱۲ تا ۳۶ ماه می‌باشد. ولی در هر حال، طول مدت پرداخت مقرری بستگی مستقیم به مدت زمان پرداخت حق بیمه یا مدت زمان تحت پوشش بودن دارد.

در بعضی از کشورها برای کارگران بی‌کاری که شرایط احراز دریافت مقرری بی‌کاری را ندارند، کمک‌های خاصی در نظر گرفته شده است؛ البته به شرطی که دارایی یا درآمد آن‌ها کمتر از حداقل مشخصی باشد. این افراد برای استمرار دریافت کمک‌هزینه لازم است تا وضعیت خود را به صورت مداوم به دفاتر اشتغال گزارش نمایند.

در برخی کشورها، کارگر بیمه‌شده‌ای که نزدیک سن بازنشستگی است و بی‌کار می‌شود، مشمول دریافت مقرری بازنشستگی پیش از موعد شده و به وی مقرری بی‌کاری پرداخت نمی‌شود. در ایران مطابق با قانون بیمه بی‌کاری، میزان مقرری بیمه‌بی‌کاری ۵۵ درصد متوسط به آخرین حقوق دریافتی می‌باشد، به شرطی که از حداقل دستمزد کمتر نباشد و برای این میزان سقفی

در نظر گرفته نشده است. مدت زمان پرداخت حق بیمه مدت مقرر بیمه بی کاری حداقل ۶ ماه و حداکثر ۵۰ ماه می باشد که در مقام مقایسه با کشورهای دیگر، دوره پرداخت طولانی به شمار می آید. از طرف دیگر، بی کاران مشمول قانون بیمه بی کاری دارای ۵۵ سال سن و بیشتر بوده و یا در حین دریافت مقرر بیمه بی کاری به این سن می رسند، در صورت عدم امکان اشتغال به کار، بدون در نظر گرفتن مدت مقرر در قانون مذکور، این مقرر تا رسیدن به سن ۶۰ سالگی ادامه خواهد یافت.

۵. جمع بندی و ارائه پیشنهادات

با توجه به سابقه بیمه بی کاری در کشورهای جهان و مقایسه تطبیقی آن با قانون بیمه بی کاری و بررسی وضعیت صندوق بیمه بی کاری، چالش هایی از ابعاد مختلف پیش روی صندوق بیمه بی کاری است که در ذیل بدان اشاره می گردد:

- مواد قانون بیمه بی کاری از نظر منابع، مدت، مبلغ و از لحاظ بعد نظارتی با هیچ یک از قوانین سایر کشورها هماهنگی و هم خوانی ندارد و در نگارش آن از تجارب کشورهای با سابقه استفاده نشده است.

- با وجود اینکه متوسط درآمد صندوق در سایر کشورها بدون در نظر گرفتن کمک دولت در پرداخت هزینه های اداری و پرسنلی و پرداخت وام کم بهره به صندوق ۴٪ دستمزدها می باشد، حداکثر مدت استفاده از مقرر تا ۱۲ ماه پیش بینی گردیده است. ضمن اینکه در بسیاری از کشورها دولت با بالا رفتن نرخ بی کاری کمک های خود را به همان نسبت افزایش خواهد داد.

- صندوق در صورت کسری منابع نسبت به مصارف بلا تکلیف رها شده است.

- حداقل سابقه برای دریافت مقرر بیمه بی کاری بسیار نازل در نظر گرفته شده است، به طوری که منجر به سو استفاده از قانون می گردد.

- مدت زمان دریافت مقرر بیمه بی کاری فراتر از ظرفیت منابع آن در نظر گرفته شده است.

- علیرغم مستقل بودن صندوق در مواردی به طور پنهان هزینه های آن به صندوق متعلق به بیمه شدگان منتقل شده است (بازنشستگی زودرس، از کار افتادگی و...).

- مهمترین مشکل مدیریت قانون بیمه بی کاری اجرای مشترک قانون توسط دو دستگاه مجری (وزارت کار و امور اجتماعی و سازمان تأمین اجتماعی) است.

- از دیگر مشکلات صندوق بیمه‌بی‌کاری خروج‌کنند مقرر بگیران از سیستم و ورود سریع سایرین به جرگه مقرر بگیران است که علت عمده آن طولانی بودن مدت دریافت و نبودن انگیزه استفاده از فرصت‌های شغلی است.
- با توجه به بررسی‌های بعمل آمده در کشورهای مختلف و همچنین بررسی قانون بیمه‌بی‌کاری در ایران پیشنهادات ذیل ارائه می‌گردد:
- مهم‌ترین نکته در طراحی جزئیات بیمه‌بی‌کاری، آن است که باید هم انگیزه کافی بی‌کاران برای جستجوی شغل، هم انگیزه کافی آنان برای افزایش مهارت‌های شغلی حفظ شود.
- قانون کار فعلی ایران، وظیفه جلوگیری از نوسان شدید درآمد شهروندان و بیمه سطح حداقل درآمد آنان را بر دوش کارآفرینان و سرمایه‌گذاران بخش خصوصی قرار داده است. از حیث تأمین منابع صندوق، ضروری است که بازنگری جدی صورت پذیرد. به این معنی که ضمن به مشارکت تولیدکنندگان کارگران برای تأمین منابع مالی صندوق، که عموماً در کشورهای مورد بررسی حق بیمه بین کارگر و کارفرما تقسیم شده است، دولت نیز کسری‌های صندوق را جبران نماید.
- در صورت ایجاد نظام فراگیر بیمه‌بی‌کاری، شرایط برای اصلاح قانون کار فعلی فراهم شده و می‌توان محدودیت‌های سنگینی که قانون فعلی بر کارفرمایان تحمیل می‌کند را، با جریمه نقدی جایگزین نمود.
- در طراحی مکانیزم مناسب بیمه‌بی‌کاری مواردی مانند مشروط ساختن پرداخت بیمه‌بی‌کاری به ارتقای مهارت‌های شغلی، مشروط ساختن به جستجوی شغل و الزام دولت و مجلس برای پرداخت بیمه‌بی‌کاری به کلیه بی‌کاران، انگیزه دولت و مجلس برای به‌کارگیری برنامه‌های علمی و منطقی در راستای افزایش اشتغال را، تقویت می‌کند، مهم می‌باشد.
- ضرورت تنظیم بودجه سنواتی بر اساس توجه خاصی از آموزش‌های حرفه‌ای منطبق با نیازهای روز کشور برای کاهش طول مدت بی‌کاری افراد مقرر بگیر، صورت پذیرد.
- با توجه به اینکه حدود ۵۰٪ بی‌کاران کشور قبلاً شاغل نبوده، لازم است تا به نحوی این افراد نیز تحت پوشش حمایت‌های اجتماعی همچون دریافت انواع کمک‌هزینه‌ها که در کشورهای پیشرفته بکار بسته شده، قرار گیرند. در این ارتباط با توجه به منابع قابل توجهی که از سوی دولت

- به نهادهایی نظیر کمیته امداد و... اختصاص می‌یابد، پیشنهاد می‌شود بخشی از این منابع به صورت نظام‌مند تحت عنوان کمک هزینه بی‌کاری ساماندهی و اجرا شود.
- کاهش حداقل میزان مقرری به کمتر از حداقل دستمزد، راهکار مناسبی برای کاهش مدت بی‌کاری و افزایش انگیزه برای پیدا کردن شغل نزد بی‌کاران مقرری‌بگیر باشد. زیرا با توجه به زیاد بودن بار تکفل باعث شده تا کمتر کسی حداقل دستمزد را به‌عنوان مقرری دریافت نماید.
- مدت پرداخت مقرری در قانون بیمه‌بی‌کاری ایران در کمتر کشوری با شرایطی مشابه ایران در جهان دیده می‌شود. همان‌طور که در مقایسه انجام شده ذکر شد، متوسط زمان پرداخت مقرری برای این کشورها کمتر از یک سال است. لذا تعدیل مدت دریافت مقرری ضمن برخوردار نمودن طیف وسیع‌تری از بی‌کاران، از عدم کارآیی آنان نیز به‌دلیل طولانی شدن مدت بی‌کاری جلوگیری می‌کند.
- تحمیل بار اضافی به دوش صندوق بیمه‌بی‌کاری به‌دلیل بروز حوادث طبیعی از مواردی است که در هیچ یک از کشورهای تحت بررسی ملاحظه نشد و به‌نظر می‌رسد محل تأمین هزینه‌های این قبیل موارد بایستی بیمه‌ها خاص دیگری همچون بیمه‌های خصوصی که در فصل اول بدان اشاره شد، باشد. از طرف دیگر فلسفه وجودی صندوق، حذف هزینه‌های نوسانات اشتغال در بازار کار است و نه چیز دیگر. لذا حذف این شرط برای شرایط احراز پیشنهاد می‌گردد.
- مطابق تعاریف مرکز آمار ایران، سرباز شاغل محسوب می‌شود. پرداخت مقرری حین خدمت سربازی برای افراد متأهل تحمیل هزینه اضافی بر دوش صندوق است. در حالی که صندوق متولی حمایت از آن فرد در دوران اشتغال نمی‌باشد. بنابراین حذف این قسمت از قانون به‌نظر می‌رسد گامی در جهت بهبود عملکرد صندوق باشد. ذکر این نکته ضرورت دارد که قطع رابطه و خروج از بازار کار برای افراد مشمول سربازی با تعریف بی‌کاری در قانون بیمه‌بی‌کاری متفاوت است، زیرا با آگاهی قبلی صورت می‌گیرد و این مورد مشابه بی‌کاری فصلی است که به‌دلایل غیر اقتصادی اتفاق می‌افتد.
- افراد ۵۵ ساله‌ای که بی‌کار می‌شوند و مشمول دریافت مقرری تا رسیدن به سن بازنشستگی می‌گردند، لازم است از حیث داشتن سابقه لازم برای بازنشستگی هم مورد بررسی قرار گیرند. لذا اضافه نمودن یک بند به قانون در مورد این افراد به تحقق عدالت کمک شایانی می‌نماید.

- تهیه شناسنامه کار برای افراد شاغل از یک سو باعث می‌شود تا در هنگام بی‌کاری فرد نتواند خود را در زمان معرفی به واحدهای کاریابی، بدون مهارت قلمداد نموده و در نتیجه مدت زمان طولانی‌تر مقرر در یافت نماید؛ از سوی دیگر، از رفتارهای خارج از اخلاق کار همچون عدم رعایت آئین نامه‌های انضباطی کارگاه‌ها به دلیل درج در این شناسنامه‌ها خودداری نموده و این امر به طولانی شدن مدت اشتغال می‌انجامد.
- باتوجه به اینکه نقش سازمان تأمین اجتماعی در حوزه اجرایی قانون بیمه‌بی‌کاری به نقش یک صندوق‌دار تقلیل یافته است، به نظر می‌رسد برای بهبود و ارتقاء عملکرد صندوق ایجاد مدیریت واحد چه در حوزه اجرا و چه در حوزه نظارت ضروری است.
- با توجه به اینکه قوانین مربوط به بیمه‌بی‌کاری در کشورهای مورد بررسی در سال‌های مختلف و باتوجه به شرایط اقتصادی اصلاح شده است (حتی در کشورهایی که از ثبات نسبتاً بالای اقتصادی، سیاسی و... برخوردار بوده اند) بسته به شرایط و مقتضیات اقتصادی و اجتماعی کشور مورد بازبینی و اصلاح قرار گیرد.

منابع

- ابراهیم خانی، محسن (۱۳۹۵)، "بررسی عوامل موثر بر بهینه‌سازی بیمه‌بی‌کاری در سازمان تأمین اجتماعی (استان زنجان)"، *اخبار تأمین اجتماعی*، زمستان ۱۳۹۴.
- اداره کل حمایت از مشاغل و بیمه‌بی‌کاری (۱۳۸۳)، "بررسی تطبیقی سیستم‌های حمایتی بی‌کاران در کشورهای جهان". وزارت کار.
- آزادی، شعبان (۱۳۹۱)، *بی‌کاری و بیمه بیکاری در ایران و جهان، معاونت توسعه کارآفرینی و اشتغال*، وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی.
- اوجقلو، سجاد و رباب ایازی (۱۳۹۴)، "ظرفیت‌ها و دغدغه‌های حمایت اجتماعی بیمه‌بی‌کاری در ایران نگاهی به اجرای مقاله نامه‌های ۱۰۲ و ۱۶۸ سازمان بین‌المللی کار"، *ماهنامه اجتماعی، اقتصادی، علمی و فرهنگی کار و جامعه*، شماره ۱۸۹، بهمن ماه ۱۳۹۴.
- بادینی، حسن و جعفر براتی (۱۳۸۹)، "نقش قانون بیمه‌بی‌کاری در تحقق عدالت اجتماعی"، دانشگاه علامه طباطبایی.
- تاج مزینانی، علی و علی شیرآبادی (۱۳۹۴)، "چالش‌های برنامه رفاهی بیمه بیکاری در ایران"، *فصلنامه برنامه ریزی رفاه و توسعه اجتماعی*، شماره ۲۵، زمستان ۱۳۹۴.
- رشوادی، یعقوب و مجید دهنوی (۱۳۸۷)، "نقش بیمه‌های عمر در افزایش رفاه و عدالت اجتماعی". *تازه‌های جهان بیمه*، شماره‌های ۱۲۱ و ۱۲۲.
- سازمان تأمین اجتماعی (۱۳۷۹)، *مجموعه قوانین و مقررات بیمه‌بی‌کاری، معاونت حقوق و امور مجلس - دفتر امور قوانین و مقررات*.
- صالحی اصفهانی، جواد (۱۳۹۰)، *راهکاری قابل‌تأمل برای کنترل بی‌کاری*، وزارت امور اقتصادی و دارایی.
- مؤسسه عالی پژوهش (۱۳۷۴)، *طرح تحقیقاتی تأمین اجتماعی طرح بررسی وضعیت صندوق بیمه بیکاری*.
- هاشمی، علی (۱۳۷۸)، "مطالعه تطبیقی بیمه‌بی‌کاری و حمایت از بی‌کاران در ایران و سایر کشورها"، *دفتر اقتصاد کلان سازمان برنامه و بودجه*. پاییز ۱۳۷۸.

- Social security programs thought the world: Asia 2002.
- Social security programs thought the world: Asia 2010.
- Social security programs thought the world: Asia 2012.
- Social security programs thought the world: Europe 2004.
- Social security programs thought the world: Europe 2010
- Social security programs thought the world: Europe 2012
- social security programs thought the world: American 2003
- social security programs thought the world: American 2010
- social security programs thought the world: American 2013
- social security programs thought the world: Africa 2003
- social security programs thought the world: Africa 2010
- social security programs thought the world: Africa 2012

